

odvolacího teprve 10. dne po doručení rozsudku odvolacího, odmítl odvolací soud právem návrh ten jako opožděný.

Čís. 2235.

Náklady sporu sdílejí právní osud jistiny a nelze pro ně povolit exekuci za řízení vyrovnávacího, třebas vznikly za tohoto řízení, jde-li o pohledávku z doby před zahájením vyrovnávacího řízení. Vyrovnávací řízení nelze považovati za skončené usnesením, jímž se schvaluje narovnání, nýbrž pouze usnesením ve smyslu §u 55 vyr. ř. Za vyrovnávacího řízení nelze ani převést dříve již povolenou exekuci zajišťovací v exekuci uhražovací. Ustanovení čtvrtého odstavce §u 53 vyr. ř. nedotýká se zásady §u 10 vyr. ř.

(Rozh. ze dne 6. února 1923, R I 32/23.)

Vymáhajícímu věřiteli byla vykonatelná pohledávka, vzniknuvší v roce 1919, přiznána rozsudkem procesního soudu své stolice ze dne 1. ledna 1921 a rozsudkem odvolacího soudu ze dne 4. února 1922. Dne 27. listopadu 1921 bylo o dlužníkově jmění zahájeno řízení vyrovnávací. Usnesením ze dne 14. dubna 1922 bylo vyrovnání potvrzeno. K vydobytí přisouzené pohledávky včetně útrat žádal vymáhající věřitel dne 19. dubna 1922 za exekuci, již soud své stolice usnesením ze dne 20. dubna 1922 povolil. Rekursní soud usnesením ze dne 28. listopadu 1922 exekuční návrh zamítl. Důvody: Povolení exekuce stalo se proti zákonu. Usnesením krajského soudu ze dne 27. listopadu 1921 zahájeno bylo o dlužníkově jmění řízení vyrovnací a bylo vyrovnání dlužníkem navržené, dle něhož pohledávky věřitelů, práva přednostního nepoživajících, mají býti zaplacený plným obnosem včetně příslušenství, čítaného dne 27. listopadu 1921, nejdéle do 28. listopadu 1923, usnesením téhož krajského soudu ze dne 14. dubna 1922 potvrzeno. Tímto narovnáním jsou všichni věřitelé, tedy i strana vymáhající, vázáni. Řízení vyrovnávací posud za skončené prohlášeno nebylo (§ 55 vyr. ř.). Účinek zahájení řízení vyrovnávacího je ten, že dle §u 10 vyr. ř. po zavedení tohoto řízení ani zástavního, ani uspokojovacího práva soudcovského na věcech, dlužníku náležejících, nabytí nelze a že dle §u 12 (1) vyr. ř. práva odlučovací, v posledních 60 dnech před zavedením řízení vyrovnávacího exekuci uhražovací nebo zajišťovací nabytá, zahájením řízení zanikají a oživnou teprve skončením řízení. Nemohla proto za řízení vyrovnávacího exekuce, návrhem ze dne 19. dubna 1922 žádaná, povolena býti a to ani přeměnou exekuce zajišťovací před zavedením řízení povolené a po té pak zaniklé v exekuci uhražovací a měl býti exekuční návrh zamítnut.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolací rekurs není odůvodněn. Nejvyšší soud sdílí názor druhé stolice a poukazuje stěžovatelku na správné důvody rekursního soudu s dodatkem, že pohledávka vymáhající strany nevznikla za vyrovná-

vacího řízení, zahájeného dne 27. listopadu 1921, nýbrž již v prosinci 1919 kupní smlouvou tvrzenou v žalobě, a byla rozsudkem procesního soudu první stolice ze dne 7. ledna 1921 a odvolacího soudu ze dne 4. února 1922 pouze formalisována a vymáhající straně přiřknuta. Jen nárok vymáhající firmy vůči povinné straně na zaplacení útrat odvolacího řízení 1290.90 Kč vzešel teprve za vyrovnávacího řízení, než tato pohledávka není nárokem ve smyslu §u 10 (4) vyř. ř., jenž má na mysli jen pohledávky z právních jednání dlužníka po případě vyrovnávacího správce, k nimž jsou oprávněni dle vyrovnávacího řádu za účelem dalšího provozování obchodu, nikoliv procesní útraty, jež dlužník jest povinen nahraditi straně v rozepři zvítězivší ve smyslu §u 41 a 50 c. ř. s. Nehledíc k tomu, sdílejí náklady sporu jako příslušenství právní osud kapitálu, jenž dle prvního odstavce §u 10 vyr. řádu nesměl býti zajištěn zástavním právem. Správně proto rekursní soud nepovolil exekuci ani k vydobytí hlavní pohledávky 24.226 Kč 60 h ani k vydobytí útrat odvolacího řízení 1290 Kč 90 h ani k vydobytí dalšího příslušenství. Z ustanovení §u 12 vyr. ř. jest zřejmo, že odlučovací práva, jež zanikla zahájením vyrovnávacího řízení, oživnou pouze, zruší-li se vyrovnávací řízení ve smyslu §u 56 vyr. ř., což se v tomto případě nestalo, neboť narovnání bylo soudně schváleno a vyrovnávací řízení prohlášeno za ukončeno ve smyslu §u 55 vyr. ř. usnesením krajského soudu ze dne 8. prosince 1922. Dne 23. října 1922 nebylo tedy dle §u 10 vyr. ř. přípustno ani nabytí nového soudcovského práva zástavního ani přeměna zajišťovací exekuce, provedené dne 26. listopadu 1921 v uhražovací exekuci. Z porovnání ustanovení §§ 49 a 52 vyr. ř. o soudním schválení narovnání a §u 55 o ukončení vyrovnávacího řízení jest zřejmo, že vyrovnávací řízení nelze považovati za ukončené usnesením, jímž se schvaluje narovnání, nýbrž pouze usnesením ve smyslu §u 55, jímž se vyrovnávací řízení formálně prohlašuje za skončené. V době podání exekuční žádosti, t. j. dne 19. dubna 1922 a v době provedení exekuce, t. j. dne 23. října 1922 vyrovnávací řízení nebylo tedy ještě ukončeno. Že vymáhající firmě přísluší po případě nárok vůči povinné straně na zaplacení celé pohledávky ve smyslu §u 53 (4) vyr. ř., jelikož dlužník pominul v seznamu věřitelů pohledávku vymáhající firmy, nepadá na váhu, neboť uvedeným předpisem nebyla změněna zásada vyslovená v §u 10 vyr. ř., že po dobu vyrovnávacího řízení nelze nabývat ani zástavního ani uspokojovacího práva soudcovského k věcem náležejícím dlužníku.

Čís. 2236.

Ve věcech nesporných jest dáno soudu na vůli, kterého vhodného prostředku chce použití k vynucení svého příkazu. Jde-li o vynucení nároku na vydání děcka, lze použití obdobně předpisu §u 346 ex. ř.

(Rozh. ze dne 6. února 1923, R I 43/23.)

Návrhu otcovu, by dle ujednání rodičů byla nezletilá dcera za příspěvní výkonného orgánu odebrána matce a předána navrhovateli, s o u d